

Xisca Aguiló
Pedagoga

RESPONSABILITAT. El rendiment escolar ha de ser problema dels fills. TJERK VAN DER MEULEN

Qui és responsable de l'aprenentatge del meu fill?

Després de les extraescolars, queda molt **poc temps** per realitzar la quantitat de tasques que els ha encomanat el professor. Els deures són una **tasca dels fills**, mai dels pares

A mesura que els fills/es es van fent grans, les seves agendes es van omplint de tasques i responsabilitats, entre les quals hi ha els deures escolars. A més, les llargues jornades laborals dels pares i/o mares els obliguen a haver d'emplenar amb activitats extraescolars les tardes dels seus fills. Els dilluns, dimecres i divendres en sortir de l'escola van a futbol; el dimarts i dijous, a anglès i piano, de manera que queda molt poc temps per poder realitzar la quantitat de tasques que els ha encomanat el professor, i ja ni cal dir que temps lliure per jugar i fer allò que ells vulguin.

Més enllà del debat sobre si els alumnes han de fer deures a casa o no, ens trobam que cada curs que avancen tenen més deures i, per això, han de dedicar més temps a casa per realitzar-los, per la qual cosa es veuen afectades les rutines domèstiques de tota la família. La finalitat dels deures és reforçar els coneixements

rebutts a l'aula i són una excel·lent manera perquè els infants i joves aprenguin a ser disciplinats, a organitzar millor el seu temps i una ocasió per aprendre a treballar de manera autònoma. A més, són una tasca i una responsabilitat dels fills, mai dels pares. El paper dels pares ha de ser el de fer costat i ajudar a resoldre dubtes. Però molt més aconsellable és ajudar a trobar la resposta que cerquen en els seus propis llibres de text, anotacions, a internet..., mai donar-los la resposta i fent-los-els. Donant la resposta als fills/es, no aprendran el material i l'excessiva ajuda els ensenya que quan les coses es posen difícils, algú farà el treball per ell o ella. El psicòleg infantil Bernat Coll opina que aquesta sobreajuda "desencadena un pervers sistema de falses creences entre pares i fills. Els primers creuen que el seu fill no pot dur a terme la tasca... i transmet al nin que no és capaç d'aconseguir-ho per ell mateix i deixi d'intentar-

ho per immediatament demanar ajuda en les successives ocasions en què percebi alguna dificultat".

Treballar junts

És comú en moltes famílies que els pares i mares

treballin conjuntament amb els seus fills fins a arribar el vespre per supervisar-ne les tasques i assegurar-se que cada tasca es realitza correctament i a temps. De vegades aquests

Recomanació

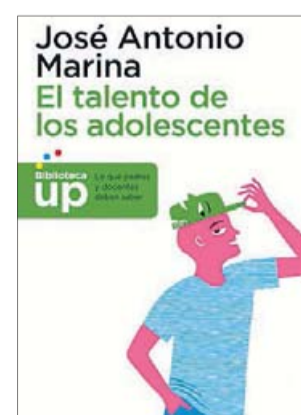
'Me niego a ser la agenda de mi hija'

Extret del blog <https://noelialopezcheda.wordpress.com>. És un post que s'ha fet molt popular, en el qual una mare reflexiona sobre el fet de convertir-se en la secretària de la seva filla compartint les seves tasques a través dels grups de WhatsApp.

'El talento de los adolescentes'

José Antonio Marina
Article en què el filòsof i pedagog ens parla, entre altres coses, de la necessitat dels adolescents de tenir autonomia i responsabilitats.

pares i mares semblen que són ells els que han tornat a l'escola. No és difícil sentir-los dir comentaris com "avui hem estudiat matemàtiques", "per a la setmana que ve hem de llegir-nos aquest llibre", "ens n'anam aviat a casa perquè tenim molts deures"... o, directament, que realitzin ells mateixos la lectura dels llibres de text i tractant d'aprendre's la matèria perquè puguin després explicar-ho als seus fills. O, si tota la resta falla, fer la tasca per als seus fills i filles perquè així puguin arribar al col·legi l'endemà amb tot fet perfectament.

Supervisar el progrés

Papàs i mamàs, no ho faceu! No intenteu ser superherois. La vostra feina consisteix a supervisar el seu progrés, fer-los responsables i animar-los des de la barrera, perquè els vostres fills realitzin un aprenentatge responsable. Heu d'intentar que el seu rendiment escolar i les seves qualificacions no

es converteixin en el vostre problema, sinó en el seu. Feis-los els màxims responsables del seu aprenentatge. El psicòleg infantil Toni Cerdà reafirma aquesta idea amb aquestes paraules: "És freqüent veure com molts pares, amb la millor de les intencions, assumeixen com a pròpies responsabilitats en els estudis i deures dels seus fills, i s'arriben a convertir en alguns casos en professors particulars i agendes personals. Però el que aconseguixen, sense adonar-se'n, és que els seus fills tinguin més dificultats per desenvolupar estratègies que més endavant els permetin ser autònoms en la realització les seves tasques".

Com si no fos cosa seva

Sovint trobam pares i mares més preocupats per les notes dels seus fills que ells mateixos. Per què passa això? Perquè els fills no han estat els protagonistes del seu propi aprenentatge, per ells aprendre és alguna cosa que succeeix mentre ells són a l'escola. Moltíssimes vegades hem sentit comentaris com "he suspès perquè la meua mare m'ho va explicar malament" o "no he fet els deures perquè el meu pare no va voler preguntar-ho en el grup de 'WhatsApp del col·le'... Els infants actuen com si realment no fos cosa seva i queden eximits de tota responsabilitat. Els adults no hem de caure en aquest parany! El nostre objectiu no ha de ser dur a terme les tasques escolars dels fills, ni preparar els exàmens, ni explicar-los a casa el contingut acadèmic, sobretot deixar de ser la seva agenda personal, sinó donar-los totes les eines que puguin necessitar, donar-los suport en el seu estudi i oferir-los diferents opcions per arribar a la meta que ells es plantegin. Donar-los el control de les seves responsabilitats i fer-los conscients que tot té conseqüències. Encara que sempre hi ha excepcions, ja que alguns estudiants tenen problemes d'aprenentatge significatius que han de ser diagnosticats i tractats adequadament. —